

YTTERST UTE.

DR. HJALMAR BROCH.

Det var en stille forsommerdag, vi gled utover fra Hestnessundet. Foran os laa Frøiffjorden skinnende blank og badet sig i sollyset, og bare en hvit skumstripe langs vandkanten paa Svartoksen viste os, at havet sendte lange, næsten umerkelige dønninger indover som tegn paa sin evige uro. Rundt nordsiden av Torsøen steg og sank vandet paa sit rytmiske sæt, mens vi gled forbi; vandets susen og sugen i taren druknet i støien fra motoren, som gav fra sig sine taktfaste støn, mens baaten jevnt og sikkert skar sin vei frem over fjorden.

Ytterst ute, hvor himmel og hav gaar i et, skjærer Frøyas sydvestspids som en mørk stripe ind i uendeligheten og forsvinder. Men straks indenfor der, hvor øen blir borte i den svake soldis, glimter det i noget hvitt. Det er Sletringen fyr. Hist og her bortover sees en enslig baat, som dukker op og forsvinder, dukker op igjen for paany at forsvinde, til vi kommer saa nær, saa vi ser ned i dalene mellem de lange dønninger, hvor baaten stundimellem blev borte for øiet, da vi var længer unda. Paa avstand minder den enslige mand i baaten os næsten om draugen, som uventet dukker op i sin halve færing; men paa nærmere hold ser vi snart, det er fiskeren, som ligger paa uerstøet og andøver. Av og til haler han ivrigere til, og en skinnende rød uer kommer sprællende ind over

baatripen; men snart synker han igjen tilbake i sine ensformige og langsomme bevægelser, som passer saa vel ind i hele seneriet med de lange, rolige dønninger paa den soldisige og blanke havarm. — Snart glider vi bort fra uerfiskeren, og han synker igjen ned i bølgedalene for tilslut at forsvinde helt for øiet, smeltet sammen med hele den solglitrende vandflate.

Nede tilvenstre ligger Bispeøene omkranset av sine

Det ytterste skjær.

hundreder av smaaholmer og skjær. Av og til sender dønningene en glitrende skumkaskade tilveirs over et blindskjær, snart her, snart der, og det gaar med et op for os, hvorfor Bispeøene staar som et rædselens mindesmerke for fiskerne efter hin grufulde stormnat, da saa mange av deres kamerater drev av fra Titran og knustes mot holmer og skjær her nede. Der kommer en underlig stemning over en, og øiet rettes mindre smilende mot Sletringen fyr, som efterhvert tar skarpere konturer og

dukker tydeligere frem. Det hvite hus blev reist efter ulykken. Den gang viste bare en svak lygte paa Sandholmen, hvor indgangen er til Titrans reddende havn, naar en i stormnatten har været heldig nok til at komme i læ av land. Indseilingen er trang og kranglet; men indenfor ligger den rummelige havn omgitt av fiskerboder, og oppe paa de nøkne knatter lyser de smaa huser en venlig imøte.

Den solblanke dag, vi var der ute, var det ingen sak at finde frem. Ankerkjættingen ruset ut; primusens hyggelige susende lyd avløste motorens hosten og duren, og snart sat vi rundt det opdækkede bord og nød maten og utsigten indover de nøkne knatter, mens den stramme fiskelugt drev ut til os fra de lukkede boder. En enslig liten damper, som la til, fik den faatallige befolkning til at samle sig paa bryggen; men da den vel var borte, sænket igjen den vidunderlige ro sig over stedet, som er saa karakteristisk for de smaa fiskevær her ytterst ute, naar sommerdagen ligger varmende over skjærene. Oppe paa bakken ligger en flok ungdommer og spiller kort, nogen smaabarn leker mellem bodene, nede i stranden sniker en ensom kat forsiktig avsted og letter paa labbene mellem de tørre blaaskjæl, speidende efter en uforsiktig rotte; et par maaser seiler frem og tilbake over havnen og ser efter affald, som driver i vandet, og av og til skjærer det skingrende skrik gjennom luften fra en terne, som graciøst danser avsted, eller en kjeld gjør opmerksom paa sin eksistens med en trillende lyd. Det hele er saa fredelig, saa en har vanskelig for at tænke sig det intense liv, som opstaar her ute vinterdagen, naar fiskeralmuen samles for at hente havets skinnende indvaanere op fra de gaatefulde dyp. De enkelte slupper og skjøiter, som sommerdagen ligger fortøiet paa Titrans havn, formaar ikke at fremtrylle det billede for os, som gir havnen sit præg i fisketiden.

Da ligger her baat ved baat og dupper, bodene gjenlyder av snakken og støi, og dampen fra ram tobak blander sig med den vaate, stramme fiskelugt til en ubeskrivelig atmosfære, som ikke virker tiltalende paa bymenneskers næser. Sommerens idyl ombyttes i fisketiden med sæsonarbeidets voldsomme jag.

For os blev det hele bare et kort indtryk. Vi laa ikke længe paa havnen; vor tid var knapt tilmaalt, og vi maatte videre ut, hvor arbeidet vinket. Snart lukket havneindløpet sig igjen bak os; foran os laa Bispeøenes lave, truende række av holmer som en mørknende stripe i horisonten, og ytterst ute tilhøre gik himmel og hav i et. Saa snart næsen stikkes ut av havneindløpet paa Titran, tar det aapne hav imot med utbredte armer — i sommeraftnen likesaa forlokkende vakkert i solnedgangen, som det vinterdagen er mørkt og truende, naar stormen farer frem over det. Og op over stranden strækker baarene sine lange, hvite armer ut mot det lille fyrhus, som staar der saa trygt utenfor deres rækkevidde. Det suser og sukker vemodig i taren, naar baarene igjen maa trække sig ned i sit gaatefulde ophav. Aftensolen legger sit gyldne skjær over øen, og Titran synker igjen fredelig tilbake i sommerdisen, mens vi skjærer vor vei indover Frøifjorden, tilbake til byens evindelige mylder.

HJORTEJAGT PAA HITTEREN.

AF OLAF LØCHEN.

Paa Hitteren, en af Norges største øer, findes som bekjendt en betydelig hjortebestand. Man antager, at denne for tiden bestaar af et par tusen dyr, og efter det kjendskab jeg har dertil efter i 18 aar at have drevet jagten, finder jeg dette sandsynligt. I de første aar jeg var der, anslog man bestanden til omkring 500, og at den siden den tid har tiltaget betydeligt, er sikkert nok. Grunden hertil maa søges i de senere aars milde og snebare vintre, den mere rationelt drevne jagt, og vel fornemmelig i den i 1894 skeede forandring i fredningsbestemmelserne, hvorefter det nu er forbudt at skyde koller (hunhjorte) og kalve, idet loven kun tillader at fælde 2 hanhjorte paa hver særskilt martrikuleret eiendom, hvilken ret kun tilkommer grundeieren. Øens beliggenhed ud mod havet, hvor sneen sjelden bliver liggende længere tid ad gangen, og dens tette skoge, hvor der ikke findes andet rovdyr end ørnen, gjør den til et særligt skikket opholdssted for hjorten. Alle mere værdifulde jagtfelter er derfor ogsaa bortforpagtet til professionelle jægere, fornemmelig engelskmænd. Den direkte forpagtingsafgift, som aarlig betaales til øen for jagten, andrager til 12 à 15 tusen kroner.

Paa frastand gjør øen ikke noget særligt tiltalende